

Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 12 listopada 2014 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Verwaltungsgericht Frankfurt am Main – Niemcy) – Annett Altmann i in. przeciwko Bundesanstalt für Finanzdienstleistungsaufsicht

(Sprawa C-140/13) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Zbliżanie ustawodawstw — Dyrektywa 2004/39/WE — Artykuł 54 — Obowiązek zachowania tajemnicy zawodowej spoczywający na krajowych organach nadzoru finansowego — Informacje dotyczące przedsiębiorstwa inwestycyjnego w stanie likwidacji, które dopuściło się oszustw)

(2015/C 016/03)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Verwaltungsgericht Frankfurt am Main

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Annett Altmann, Torsten Altmann, Hans Abel, Waltraud Apitzsch, Uwe Apitzsch, Simone Arnold, Barbara Assheuer, Ingeborg Aubele, Karl-Heinz Aubele

Strona pozwana: Bundesanstalt für Finanzdienstleistungsaufsicht

przy udziale: Franka Schmitta

Sentencja

Artykuł 54 ust. 1 i 2 dyrektywy 2004/39 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 21 kwietnia 2004 r. w sprawie rynków instrumentów finansowych zmieniającej dyrektywę Rady 85/611/EWG i 93/6/EWG i dyrektywę 2000/12/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz uchylającej dyrektywę Rady 93/22/EWG należy interpretować w ten sposób, że krajowy organ nadzoru może w ramach postępowania administracyjnego powołać się na obowiązek zachowania tajemnicy zawodowej wobec osoby, która poza przypadkiem objętym zakresem prawa karnego lub poza ramami postępowania w sprawach cywilnych lub gospodarczych, zwróciła się do niego o dostęp do informacji dotyczących przedsiębiorstwa inwestycyjnego, znajdującego się w stanie likwidacji, nawet wówczas gdy istota koncepcji działalności gospodarczej tego przedsiębiorstwa polegała na oszustwie inwestycyjnym na szeroką skalę i świadomym szkodzeniu inwestorom, a niektóre osoby odpowiedzialne za rzeczony przedsiębiorstwo zostały skazane na kary pozbawienia wolności.

⁽¹⁾ Dz.U. C 156 z 1.6.2013.

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 3 września 2014 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hof van beroep te Brussel – Belgia) – Johan Deckmyn, Vrijheidsfonds VZW przeciwko Helenie Vandersteen i in.

(Sprawa C-201/13) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Dyrektywa 2001/29/WE — Prawo autorskie i prawa pokrewne — Prawo do zwielokrotniania — Wyjątki i ograniczenia — Pojęcie parodii — Pojęcie autonomiczne prawa Unii)

(2015/C 016/04)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Hof van beroep te Brussel

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Johan Deckmyn, Vrijheidsfonds VZW

Strona pozwana: Helena Vandersteen, Christiane Vandersteen, Liliana Vandersteen, Isabelle Vandersteen, Rita Dupont, Amoras II CVOH, WPG Uitgevers België

Sentencja

- 1) Artykuł 5 ust. 3 lit. k) dyrektywy 2001/29/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 maja 2001 r. w sprawie harmonizacji niektórych aspektów praw autorskich i pokrewnych w społeczeństwie informacyjnym należy interpretować w ten sposób, że zawarte w tym przepisie pojęcie parodii stanowi pojęcie autonomiczne prawa Unii.
- 2) Artykuł 5 ust. 3 lit. k) dyrektywy 2001/29 należy interpretować w ten sposób, że istotnymi cechami charakterystycznymi parodii jest po pierwsze to, że nawiązuje ona do istniejącego utworu, jednocześnie wykazując w porównaniu z nim uchwytne różnice, a po drugie to, że stanowi wypowiedź humorystyczną lub żartobliwą. Pojęcie parodii w rozumieniu tego przepisu nie podlega warunkom, według których parodia miałaby wykazywać własny oryginalny charakter, rozumiany inaczej aniżeli wykazywanie uchwytnych różnic w porównaniu z parodiowanym oryginalnym utworem, że miałaby, rozsądnie rzecz biorąc, móc zostać przypisana osobie innej niż autor oryginalnego utworu, dotyczyć samego oryginalnego utworu lub wskazywać źródło parodiowanego utworu.

Jednakże zastosowanie w konkretnej sytuacji wyjątku przewidzianego dla parodii w rozumieniu art. 5 ust. 3 lit. k) dyrektywy 2001/29 powinno zachowywać właściwą równowagę między z jednej strony interesami i prawami osób, o których mowa w art. 2 i 3 tej dyrektywy, a z drugiej strony wolnością wypowiedzi użytkownika chronionego utworu, który powołuje się na wyjątek przewidziany dla parodii w rozumieniu wskazanego przepisu art. 5 ust. 3 lit. k).

Do sądu odsyłającego należy dokonanie oceny, z uwzględnieniem wszystkich okoliczności sprawy w postępowaniu głównym, czy zastosowanie wyjątku przewidzianego dla parodii w rozumieniu art. 5 ust. 3 lit. k) dyrektywy 2001/29 – przy założeniu, że rysunek sporny w postępowaniu głównym odpowiada w zakresie cech istotnych wskazanej charakterystyce parodii – zachowuje tę właściwą równowagę.

⁽¹⁾ Dz.U. C 189 z 29.6.2013.

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 11 listopada 2014 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Sozialgericht Leipzig – Niemcy) – Elisabeta Dano, Florin Dano przeciwko Jobcenter Leipzig

(Sprawa C-333/13) ⁽¹⁾

[Swobodny przepływ osób — Obywatelstwo Unii — Równość traktowania — Obywatele państwa członkowskiego niewykonujący działalności zawodowej przebywający na terytorium innego państwa członkowskiego — Wylączenie korzystania przez te osoby ze specjalnych nieskładkowych świadczeń pieniężnych na mocy rozporządzenia (WE) nr 883/2004 — Dyrektywa 2004/38/WE — Prawo pobytu przez okres przekraczający trzy miesiące — Artykuł 7 ust. 1 lit. b) i art. 24 — Warunek wystarczających zasobów]

(2015/C 016/05)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Sozialgericht Leipzig

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Elisabeta Dano, Florin Dano

Strona pozwana: Jobcenter Leipzig

Sentencja

- 1) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004 z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego, zmienione rozporządzeniem Komisji (UE) nr 1244/2010 z dnia 9 grudnia 2010 r., należy interpretować w ten sposób, że „specjalne nieskładkowe świadczenia pieniężne” w rozumieniu art. 3 ust. 3 i art. 70 tego rozporządzenia są objęte zakresem stosowania art. 4 wspomnianego rozporządzenia.